

ше нѣкой корабль въ море-то. Дойде ми на умъ да изсѣка надписьъ верху стебло-то на оная трость. Големо веселіе чувствовахъ когда виждахъ въ мои-те путешествія нѣкой древній болванъ или памятникъ; но по вече ся улаждавамъ когда прочитамъ нѣкой добръ надписьъ. Види ми ся тогда че человѣческой гласъ, като преминува въкове-те излазя изъ камена, и говори, управляемъ камъ челоуѣка средъ пустыня, че не е самъ, но и други въ исты-те мѣста претерѣлися такожде съ него чувствованія размышленія и страданія.

Ако ли по случай на нѣкой древній и несохраняемый народъ надписьъ, продолжава думата ны въ безконечность, и возбуждава сочувствованіе на безсмертіе, кое-то показува че и слѣдъ разореніе-то на царства-та доживѣе умствованіе-то.

Надписахъ убо по Латински верху хоругвоносно-то Корабно платно на Павела и Виргинія сѣдующы-те стихове на Горация.

Съ братія Еленены, близнацы звѣзды
свѣтлы,

Предобрый отецъ вѣтранный давно васъ
не умерщвля!